

První neděle postní

So.:	16.00 Lo.:	Za + Josefa Kuželu, dvoje rodiče, jejich + děti, Štěpánku a Josefa Králíka a duše v očistci
Ne.:	7.00 Új.:	Za + rodiče Vaňkovy, dceru, syny, + Františka Kořenka, duše v očistci, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
	8.15 Sl.:	Za + Miloslavu Gjondlovu (výroční mše sv.)
	9.40 Új.:	Za + Josefa Šimoníka, živou a + rodinu Šimoníkovu a Machů
	11.00 Dr.:	Za + Josefa Fojtíka, rodinu Holou, Fojtíkovu a Boží požehnání pro živou rodinu

Dnes odpoledne o půl druhé (Sl.: o půl šesté; Dr.: o půl třetí) bude pobožnost křížové cesty a svátostné požehnání.

Svátky v týdnu: Dnes, sv. Jana Ogilvie, řeholníka, příští neděli sv. Patrika, biskupa.

Příprava třetřáků k první svaté zpovědi bude probíhat v postní době, a sice první setkání bude v Drnovicích ve čtvrtek při mši sv. v 17.00 hodin, nebo v Újezdě v pátek v 15.00 hodin, nebo ve Slopném v pátek v 17.00 hodin.

V pátek v 19.00 hodin bude na faře třetí setkání rodičů žáků třetí třídy.

Slopné: Děvčata a chlapci. V letošní postní době se budeme setkávat s přáteli Pána Ježíše, kteří mu byli blízko v době jeho umučení a smrti na kříži. Na nich si budeme všimát, jakým způsobem mu prokázali lásku, a to nás bude zároveň motivovat k našemu jednání.

V 1. postním týdnu se budeme inspirovat dnešním evangeliem, které vypráví, jak se Ježíš postil na poušti. Dábel se ho snažil zlákat, aby myslel jen na sebe, ale to se mu nepodařilo. Také na Ježíšově matce můžeme vidět, že nemyslela jen na sebe, ale vždy měla na prvním místě Ježíše a s láskou ho v jeho poslání podporovala. Od Marie se můžeme v mnohém poučit. Např. více se zaměřit na naše blízké a odolat pokušení starat se jen o své osobní pohodlí. Podpora od nejbližších je pro každého člověka hodně důležitá.

Po každé mši svaté si můžete vzít kartičku s obrázkem a předsevzetím na jeden týden. Na kartičce jsou předsevzetí nejen pro mladší děti, ale i pro starší a pro dospělé. Bylo by pěkné, kdyby se zapojila mládež i dospělí a tak aspoň tímto způsobem vyjádřili Pánu Ježíši lásku a snahu o osobní obrácení. Předsevzetí jsou snadno splnitelná...

Újezd: Děvčata a chlapci. V postní době máme opět šanci více myslet na druhé, vykonat dobrý čin a trénovat dobré vlastnosti. Příkladem nám budou přátelé Pána Ježíše, o nichž uslyšíme každou neděli jednotlivě. Dnes je to postava Panny Marie. Pán Ježíš říká: "Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám" Chceme být Jeho přátelé? Pokusme se překonat pokušení starat se jen o své pohodlí. Mějme oči a uši otevřené, abychom viděli a slyšeli a nebyli lhostejní a nečinní a vykonali s láskou něco navíc. V neděli po mši sv. se budeme scházet jako vždycky u nástěnky, kde si vezmete úkol pro jeden týden. Tentokrát budou na jedné kartičce úkoly pro tři věkové skupiny. Jednu kartu tak může využít celá rodina. Nebo si může někdo dát sám své předsevzetí.

Každý, kdo se zúčastní, připíchne si na nástěnku barevný čtvereček, kterým vyzdobíme rám nástěnky.

Úklid kostela: Újezd 1. skupina

Drnovice 11. skupina

Slopné 1. Skupina

V týdnu budou bohoslužby takto:

Po.	15.30 Új.:	Za + rodiče Drábkovy, rodiče Ambrůzovy, jejich + děti a ochranu Boží pro živou rodinu
Út.	17.00 Dr.:	Za + rodiče Andělu a Františka Matoškovy, rodiče z obou stran, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
St.	15.30 Új.:	Za + rodiče Kůdelovy, syna Petra, Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za + Jaroslava Matulíka, Františku Matulíkovou, rodiče a živou rodinu
Čt.	17.00 Dr.:	Za + rodinu Tkadlecovu, Hnaníčkovu, Kmoníčkovu, zetě Františka Anderse a Boží ochranu pro živé rodiny

Pá.	15.30 Új.:	Za + manžela, dceru Janu, dvoje rodiče, další zemřelé z rodiny a pomoc Boží pro živé rodiny
	17.30 Sl.:	Za + Josefa Machů, zetě Aloise, dvoje rodiče, rodiče Váňovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
So.	16.00 Lo.:	Za + Františka Andryse k nedožitým stým narozeninám a jeho manželku Štěpánku
Ne.	7.00 Új.:	Za + rodiče Barcuchovy, syna Stanislava s manželkou, dceru Anastazii Machů, Annu Vaňatkovu, zetě Jaroslava Štrbáka a živou rodinu
	8.15 Sl.:	Za + Josefa Michalčíka, rodiče, P. Františka Michalčíka, + sourozence a ochranu Panny Marie pro živé rodiny
	9.40 Új.:	Za + Josefa Mačka (<i>výroční mše sv.</i>)
	11.00 Dr.:	Za farníky

Pastýřský list pro dobu postní 2019

Drazí bratři a sestry,

milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s Vámi se všemi!

Na začátku postní doby, v níž se máme pokusit o nápravu k lepšímu, si připomeňme, že Pán Ježíš nezaložil jednotlivé křesťany, ale církev jako společenství. To je důležité si uvědomit v době, kdy zakoušíme v církvi krizi charakterizovanou nejen úbytkem věřících v řadě kostelů, vymíráním národů s křesťanskou kulturou, či morálními skandály.

Současní papežové nám to často připomínají. Papež Benedikt řekl: *Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoliv vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a věrně mu sloužil.*

Nebo papež František: *V dějinách spásy zachránil Bůh lid. Bez příslušnosti k lidu neexistuje úplná identita. Nikdo se proto nespasí sám jako oddělený jedinec. Bůh nás k sobě přitahuje s ohledem na celkový rámec vztahů, které se utvářejí ve společnosti lidí: Bůh chce vstoupit do společenské dynamiky, do dynamiky lidu. Copak nežili křesťané už v době apoštolské ve společenství, kdy všichni, kdo přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné? Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali v chrámě, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecně oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolání ke spáse a církvi.*

To jsem si uvědomil při listopadové návštěvě Iráku, kde jsem se uprostřed poválečného utrpení setkal s živým společenstvím křesťanů. Když uvažují o navracení z utečeneckých táborů do svých domovů, mají jedinou otázku: Funguje tam kostel? Pokud ne, tak se nestěhují. Viděl jsem kostel velmi poškozený, ještě hrozně černý od požáru, ale denně se v něm už slavila mše svatá a dle svědectví kněze byl vždy plný. Ten kostel je místem, z něhož vychází obnova života celého města. Bylo to vidět i večer na ulici. Nikdo se neuzavírá, všichni jsou večer společně venku. Proto si taky věří, vzájemně se povzbuzují a pomáhají si. Po staletí žijí tito křesťané v muslimském moři, ale ne rozptýlení, nýbrž ve společenstvích křesťanských obcí či městských čtvrtí.

Vzpomněl jsem si na návštěvu Bangladéše před několika lety. Uprostřed víc jak 160 milionů muslimů žije 350 tisíc křesťanů. Nemíchají se, ale mají křesťanské obce, protože chtějí mít blízko do kostela, a děti mohou chodit jen do křesťanských škol, protože ve státních by z nich udělali muslimy. Mezináboženské vztahy jsou však většinou dobré. Na středních a vysokých katolických školách studuje mnoho muslimů, protože jsou to nejlepší školy. Byli jsme tehdy na návštěvě i v muslimské rodině. Přesto nejsou křesťané úplně rovnoprávní. Musí však být dobrými řemeslníky či odborníky, aby je druzí uznávali a potřebovali.

V Evropě se zdůrazňuje více osobní svoboda než společenství, promíchání kultur i náboženství. Ve městech se necítí potřeba patřit do nějaké farnosti, protože svobodný občan si zajde pokaždé do jiného kostela, jak se mu to hodí. Myslí si, že společenství nepotřebuje, a pak se diví, že trpí samotou a dětem už víru předat nedovede. Vidíme, jak u nás věřících ubývá, jak církev v Evropě vymírá a křesťanská kultura se vytrácí, protože jednotliví křesťané bez živého společenství církve se nakonec přizpůsobí nevěřícímu prostředí. Při tom máme ještě odvahu poučovat lidi potřebující naši pomoc, že by to měli dělat jako my. Někteří Evropané dokonce chtějí humanitární pomoc podmiňovat přijetím demokracie a sekularizace. Jako bychom zapomněli na evropské zkušenosti. S obdivem jsme za komunismu četli pastýřský list biskupa Joachima Wankeho z východoněmeckého Erfurtu, který měl odvahu žádat své věřící rozptýlené

mezi nevěřícími, aby v zájmu uchování víry všechno opustili a přesídlili do takových míst, kde mohou žít ve společenství živé církve. Jinak nezůstanou křesťany, protože křesťanství se žije ve společenství, jak ukazuje zkušenost prvotní církve. Křesťané v Asii nám to potvrzují svou zkušeností z historie i současnosti.

Kéž bychom našli tolik pokory, abychom jejich zkušenost nejen respektovali při nabízení pomoci, ale také se od nich i poučili. Kéž tuto moudrost najdou rodiče, kteří posílají své děti do světa, a pomohou jim najít křesťanské společenství. Kéž tuto moudrost najdou mladí lidé, kteří se chtějí kvůli studiu či práci usadit v jiném prostředí. Kéž ji najdou křesťané ve městech a pevně se zapojí do farního společenství, které si vyberou. Farnost však neslaví jen bohoslužby, ale také se sděluje, pomáhá si, žije spolu, takže se v ní nikdo necítí ztracený či opuštěný. Místní církve je rodina spojená láskou Ducha Svatého. V ní mají místo všichni, kteří otevrou svá srdce Boží lásce a nechtějí jen brát, ale i dávat. Jen tak může být farnost tajemným tělem Kristovým, viditelným a působivým znamením Boží přítomnosti ve světě. Jen uprostřed takového společenství se mohou lidé včetně nevěřících setkávat s živým Kristem a být jím osloveni. Jen v takovém prostředí mohou dozrávat opravdoví křesťané, kteří se nebojí jinakosti druhých a umějí s nimi žít, aniž by ztratili svou identitu.

Postní doba, do níž vstupujeme, je vhodným časem pro potřebné změny. Hledejme upřímně, třeba i v modlitbě a postu, co od nás Pán žádá, abychom přispěli k oživení církve u nás. Najděme cestu do konkrétního společenství farnosti a v duchu služby se aktivně zapojme do jeho života, bez ohledu na věk. Mějme otevřené oči, abychom viděli, kdo kolem nás potřebuje nějakou pomoc, či jen čas k naslouchání. Nabídněme spolupráci kněžím a členům farních rad, kteří jsou zástupci farníků, abychom na cestě k Velikonocům společně udělali krok k oživení farní rodiny. Jen živé společenství obstojí a taky poroste. Jen živé společenství bude mít naději na svého kněze. Záleží na každém z nás, drazí přátelé. Neváhejme, Velikonoce budou brzy.

K obrácení, které přispěje k oživení církve, každému z Vás ze srdce žehná

arcibiskup Jan Graubner